

בעניין:

בנימין נתניהו

באמצעות עוה"ד בעז בן צור, ישראל וולנרמן,
דקלה סירקיס, כרמל בן צור, אסנת גולדשמידט-שרייר וקרן הר צבי
מרח' הארבעה 28, תל אביב
טל': 03-7155000 ; פקס': 03-7155001

וכן באמצעות עוה"ד עמית חדד, נועה מילשטיין,
אביחי יהוסף ויאיר לשם
מרח' ויצמן 2 (בית אמות), תל אביב
טל': 03-5333313 ; פקס': 03-5333314

המבקש;

- נ ג ד -

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי וכלכלה)
רחוב מנחם בגין 154, תל אביב 6492107
טלפון: 073-3924600, פקס': 03-5163093

המשיבה;

בקשה לקיום דיון בעניין התאגידים

בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על עריכת דיון בבקשה שהוגשה מטעם המבקש לעיכוב תחילת שמיעת העדים עד לאחר שהמאשימה תמסור החלטתה בעניין הגשת כתב אישום נגד תאגידי התקשורת "בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ" (להלן: **בזק**); "וואלה תקשורת בע"מ" (להלן: **וואלה**) ו"ידיעות אחרונות בע"מ" (להלן: **ידיעות אחרונות**). ביחד ולחוד: **התאגידים**), וצירופם כנאשמים בתיק דכאן (להלן: **הבקשה בעניין התאגידים**).

הצורך בבירור הבקשה בעניין התאגידים כבר עתה פורט במסגרת הבקשה שהוגשה בנושא. ואולם, בעקבות התגובה שהוגשה מטעמה של המאשימה, מתחדד ביתר שאת הצורך בקיומו של דיון בבקשה והידרשות לסוגיות המהותיות המעולות במסגרתה.

כפי שיובהר – המאשימה מכנה בתגובתה את הבקשה בעניין התאגידים כ"בקשה חריגה". ובכן, החריגות מונחת לפתחה. לו היתה המאשימה פועלת בתיק זה על פי דין ולא באופן חריג ובסטייה מסדרי הדין, לא היה נדרש המבקש לפנות לבית המשפט בבקשה זו, שאין בה אלא יישום של הוראות הדין והפסיקה.

ואלה נימוקי הבקשה

1. ביום 18.1.2021 הוגשה מטעמו של המבקש בקשה בעניין דחיית תחילת שמיעת העדים בהליך זה עד לאחר שהמאשימה תמסור החלטתה בעניין הגשת כתב אישום כנגד התאגידים "בזק", "וואלה" ו"ידיעות אחרונות", וצירופם של כנאשמים בתיק זה. הבקשה הוגשה נוכח הודעה שנמסרה לאחרונה על ידי המאשימה, כי בדעתה להגיש כתב אישום, בכפוף לשימוע, כנגד התאגידים.

2. בתמצית יצוין (ולנימוקים המלאים בעניין זה נפנה לבקשה עצמה), כי בהתנהלות בלתי סבירה ונטולת נימוק – והדברים נכונים גם היום (ואף ביתר שאת), לאחר הגשת התגובה מטעמה – פיצלה המאשימה, ללא הצדקה, הכרעה בדבר חשודים שנחקרו במסגרת אותן חקירות ועיכבה שלא כדין את החלטתה בעניין העמדתם לדין של התאגידים בתיקים "4000" ו-"2000". כל זאת, משך שנתיים.
3. עובדה זו, כפי שהובהר בבקשה, עלולה להוביל לידי פגם חמור של ניהול שני משפטים נפרדים העוסקים באותה מסכת עובדתית ממש.
4. עוד הובהר בבקשה, כי ניהול כאמור של **שני משפטים נפרדים**, אם ייעשה, יהווה עקיפה של הוראות הדין הפלילי והפסיקה המושרשת בעניין, יגרום בזבוז משאבים שיפוטיים בהיקף ניכר (לרבות העדה כפולה ומכופלת של **מאות עדים** וקיום חוזר של ישיבות הוכחות בהתאם), יפגע באורח יסודי בעקרונות הצדק והחתימה לחשיפת האמת ואף עלול להוביל להכרעות משפטיות סותרות באותן עניין ממש.
5. המאשימה הגישה את תגובתה לבקשה בעניין התאגידים. כעולה מן התגובה, את מחדליה שלה מנסה המאשימה לגלגל לפתחו של המבקש, והכל מבלי שיש באמתחתה הסבר של ממש (או הסבר כלשהו) מדוע יש לחרוג בתיק זה מסדרי דין מהותיים ומעקרונות יסוד של שיטת המשפט.
6. כך, לאורך התגובה כולה, אין בפי המאשימה הסבר, ענייני או אחר, מדוע התנהלו הדברים כפי שהתנהלו ביחס להעמדה לדין של התאגידים; ומדוע עד עתה, בחלוף **כשנתיים** בקירוב מאז שנמסר ליתר הנאשמים בהליך זה כתב החשדות והודע להם כי נשקלת העמדתם לדין בכפוף לשימוע, לא התקבלה, במועד הנדרש, החלטה ביחס להעמדתם לדין של התאגידים.
7. **והנה, לו היתה המאשימה פועלת כדין בתיק זה, ולא באופן חסר תקדים ומעכבת במשך חודשים ארוכים את ההחלטה בעניין התאגידים – לא היה נדרש המבקש לפנות לבית המשפט בבקשה בנושא זה.**
8. ודוקו; בקשתו של המבקש אינה "בקשה חריגה" (כנטען על ידי המאשימה בסעיף 13 לתגובתה). בבקשתו של המבקש אין אלא החלה של הוראות דין ברורות ויסודיות ויישום הפסיקה החלה בעניין. החריגות מונחת, איפוא, לפתחה של המאשימה, אשר מטעמיה שלה בחרה לפעול בתיק זה בניגוד לדין.
9. במאמר מוסגר יוער, כי פסק הדין היחיד אליו הפנתה המאשימה בתגובתה בסעיף 3 (מול הפסיקה הרבה אליה הפנה המבקש בבקשתו) כלל אינו ממין העניין. בתמצית יצוין, כי באותו פסק דין כלל לא עמדה לדין שאלת האיחוד שכן בית המשפט איחד את הדיון. בית המשפט העליון אף הבהיר שם כי האיחוד בוצע ביחס לפרשיות "שונות לחלוטין" כהגדרתו, שעה שבעניינו ברור שמדובר במסכת אחת אחידה, בלתי ניתנת להפרדה. זאת ועוד; באותו מקרה האיחוד בוצע בתום המשפט ולאחר ההרשעה בשלב הטיעונים לעונש, כאשר השאלה שנדונה היתה האם איחוד הדיון מגביל בגזירת העונש אם לאו. מה בין זה לבין עניינו – למאשימה הפתרונים.
10. וידגש: דבר לא מנע מן המאשימה לקבל את החלטותיה ביחס להעמדה לדין של התאגידים במועדים שבהם התקבלו ההחלטות ביחס ליתר הנאשמים. הדברים אמורים ביתר שאת שעה שהעניין הועלה בפני המאשימה במספר הזדמנויות, ולו היתה נדרשת לסוגיה במועד הנדרש, לא היינו מצויים היום במצב של חשש מפני ניהול שני הליכים משפטיים נפרדים, תוך פגיעה בעקרונות הצדק וחשש מפני מהכרעות משפטיות סותרות.

11. בניגוד לאופן הצגת הדברים על ידי המאשימה בתגובתה, הדברים נכונים שבעתיים שעה שמדובר, מחד גיסא, בנאשמים בשר ודם, ומנגד בתאגידים בהם שימשו. שהרי, האחריות של אלה נגזרת לעולם מאחריותם של נאשמים בשר ודם. אלה הוראותיו המפורשות של סעיף 23 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
 12. יתרה מזו, מעורבותם של התאגידים ניבטת וניכרת היטב מכתב האישום שנוסח על ידי המאשימה. כך עולה מכתב האישום, כי מי שנהנה מ"הפעולות השילטוניות" הנטענות היו התאגידים עצמם (ראו בהקשר זה את הפירוט שניתן בסעיפים 22 ו-23 בבקשה בעניין התאגידים – והכל לפי שיטתה המוכחשת של המאשימה).
 13. ואם כך הדבר ואם לשיטת המאשימה בוצעו פעולות "בעלות חשיבות כלכלית" לתאגידים, מדוע נפקד מקומם של התאגידים מכתב האישום מלכתחילה, וכיצד טוענת היום המאשימה שצריך להמשיך את ההליך המשפטי דן, במנותק משאלת העמדתם לדין של התאגידים. שהרי, לפי התזה של המאשימה עצמה, התאגידים הם בעלי דבר הכרחיים בהליך זה, גם הם צריכים ליתן מענה לטענותיה של המאשימה בתורת מי ש"הפעולות השילטוניות" היו בעלות "חשיבות כלכלית" עבורם, ועניינם לא יכול ולא צריך להיות מופרד מעניינם של הנאשמים בשר ודם.
 14. ויובהר: עמדתו של המבקש היא שכתב האישום לא היה צריך להיות מוגש. אך משהוגש ומשעה שחלקים ניכרים מכתב האישום מערבים באופן ישיר את התאגידים והתאגידים מהווים חלק אינטגרלי, ישיר והכרחי ביחס למסכת העובדתית הנטענת בכתב האישום – עניינם של אלה (הכרוך ושלוב בהליך זה) – אינו יכול להיות מופרד מההליך, ככל שיוחלט על העמדתם לדין.
 15. המאשימה טוענת, כי היא אמונה על האינטרס הציבורי. אלא שדווקא בשל החשיבות בשמירה על האינטרס הציבורי מחויבת המאשימה לפעול בהתאם להוראות הדין ולעקרונות היסוד של השיטה. רצונה להאיץ בהליך זה אינו יכול להפוך את הוראות הדין לפלסטר ולאות מתה. **האינטרס הציבורי הראשון במעלה הוא בירור האמת תוך הקפדה על ניהול הליך הוגן והימנעות מקבלת הכרעות סותרות. אינטרס זה אינו נעלם בתיק זה. להיפך, במידה רבה בהליך זה, בהתחשב במשמעות הציבורית הנובעת ממנו, יש להקפיד ביתר שאת על קיומם של הכללים ועקרונות היסוד שבדין.**
 16. ודוקו; המאשימה מסכימה, כעולה מפורשות מסעיף 6 לתגובתה, כי – "בהיעדר אינטרסים נוגדים הדרך המיטבית לבירור פרשה עובדתית אחת היא ניהולו של הליך אחד בפני ערכאה דיונית אחת". בפועל, היא לא יכולה לומר אחרת, שכן זהו הדין: כך מחייבים יעילות הדין והאינטרס הציבורי; כך מחייב הצדק; כך מחייבת החתירה לחשיפת האמת; וכך אף מחויב לשם מניעת החלטות סותרות. ועל כל אלה עמדנו בהרחבה בבקשה בעניין התאגידים.
 17. נאה דרשה המאשימה, אלא שאינטרס נוגד – לא הצליחה לאתר. דומה שאין צורך להסביר כי שמיעה כפולה ומכופלת של הליך זה, על כל המשתמע מכך, אינה תורמת במאום להגעה לתוצאה נכונה וקוהרנטית. הפוך; היא מזיקה לה.
 18. מכל מקום, גם לעניין הבהילות האוחזת במאשימה (שמשום מה לא ליוותה אותה עת שקטה על שמריה ועיכבה לפרק זמן בלתי סביר בעליל את הכרעתה בעניין התאגידים) יש מענה: זימון התאגידים לשימוע בתוך פרק זמן קצר (הדבר הוא בידי המאשימה), ומתן החלטה בעניינם בסמוך לאחר מכן (וגם דבר זה הוא בידי המאשימה). מהלך זה הוא אפשרי ומתבקש.
- הדברים אמורים בפרט שעה שההכרעה בהעמדה לדין בעניינם של התאגידים אמורה להיגזר בעיקרה מהשאלה האם יש אחריות לתאגידים בנסיבות העניין, שכן בכל הנוגע לאחריות האורגנים כבר הגיעה

המאשימה למסקנה, כי זו קיימת ומטעם זה גם הוגשו מטעמה כתבי אישום כנגדם בהליך זה.

19. הדברים נכונים ביתר שאת עת בוחנים את החלופה והיא **ניהול שני משפטים נפרדים**. אין כל הצדקה לאפשר חשש ממשי לעיוות דין, כאשר הפתרון הוא פשוט – המתנה להכרעה בדבר מעמדם של התאגידים, וככל שיוחלט על העמדתם לדין, איחוד המשפטים בעניינם.

20. על יסוד האמור לעיל וכל שפורט בבקשה בעניין התאגידים יתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון בבקשה זו.

עמית חדד, עו"ד

בעז בן צור, עו"ד

באי כוח המבקש